

Dragotin Marčinko:

V parku.

Mrtvemu očetu.

In vse je kakor prej.
 Le v parku je, kot da te ni.
 In tla so mokra,
 kot da se je nebo solzilo.
 Kaj nisi preko ceste šel,
 moj oče, ti?
 Ne, saj te ni!
 Še drevje nad menoj molči,
 le tupatam kak vzdih sanjav,
 kot čakalo bi še
 na tvoj pozdrav.

V zgodnjih dneh.

In natihoma so zvezde
 mlado dekle poljubile,
 čisto tiho, tiho, tiho
 preko ustnic se sklonile.

In iz sanj je žarnolepih
 mlada deva se vzbudila —
 čisto tiho, tiho, tiho
 prvič k oknu je stopila . . .

Dekle.

V mojem srcu je danes težko
 in vse prsi me bolijo
 in daleč, daleč odtod
 vse misli moje drvijo.

In daleč, daleč hite,
 kjer ni solnca, ne spomladi,
 kjer devojka mladeniča
 sred viharja poljublja in gladi.

